

lem opmærksom paa, at jeg for det Første, tillige med andre Medlemmer, har indgivet et Forslag, som kunde give Anledning til en Erklæring fra Regjeringen i den Henseende, og for det Andet ventes der en politisk Forhandling mellem dette Thing og Regjeringen netop angaaende Regjerings Politisk. Jeg har altsaa ikke forsjømt Noget i den Henseende, og det ærede Medlems Bebrejdelser ere hen i Lusten, eftersom dette er Noget, der aldeles ikke vedkommer den Sag, der her ligger for. Jeg har ikke forsjømt Noget, men tværtimod gjort et bestemt Skridt, som kan lede til det, som det ærede Medlem fordrer at faae Regjeringens Erklæring om, saa at den hele Tale efter min Overtydning kunde være sparet. I ethvert Fald er den Anke, det ærede Medlem har rettet mod mig, aldeles ubegründelig, hvad Enhver kan se, der vil læse Forslaget, som det staar, i Særdeleshed efter den Forklaring, jeg gav for lidt siden, men som det ærede Medlem har overhørt. Det var kun denne personlige Bemærkning, jeg nødtes til at gjøre overfor det ærede Medlem.

Berg: Jeg skal under de nuværende Omstændigheder, og efterat Forhandlingen er trunken saalænge ud, ikke komme videre ind paa denne store Sag, navnlig ikke hvad Realiteten angaar, som her er bragt frem. Jeg har kun ønsket, navnlig opfordret dertil af min ærede Gjenbo (Wintber) efter hans Udtalelser, at gjøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem har tilladt sig at udvise af den Forbindelse, hvori de ere fremsjorte, enkelte Ytringer af mig ved tidligere Leiligheder, og disse Ytringer har han da blæst op til Noget, hvorpaa han troede at kunne bygge en Fare for Land og Rige. Jeg kan ikke antage det ærede Medlem som authentisk Fortolker af mine Udtalelser, navnlig ikke naar de angaa Spørgsmaal af denne Natur. Smidlertid vil jeg gjøre ham to Indrømmelser, og dem vil jeg gjøre ham saa udtrykkelig som muligt. Jeg siger fremdeles, at hvad skulle vi have et Forsvar til, naar det ikke var for at forsvare Danmarks Rettigheder. Det er mig aldeles ubegründeligt, at vi skulde koste noget Ordinært og Extraordinært paa vort Forsvar, naar det ikke gjaldt om at forsvare Danmarks Rettigheder, men, jeg siger, Danmarks Rettigheder i videste Omfang, og altsaa ogsaa vore traktatmæssige Rettigheder og da ikke mindst dem, vi kunne have efter Pragerfredens 5te Artikel, forsaavidt denne Artikel kan siges at være henvendt til os. Det er den ene Indrømmelse, jeg skal gjøre det ærede Medlem i det høie Things Raahør. Den anden Indrømmelse er den, at jeg vedkjender mig fremdeles, at Danmark kunde tænkes i den Situation, at det vilde blive Forværet mod vore trosfaste Brødre og Søstre i Sønderjylland at sige: vi ville være neutrals. Det er atter en Indrømmelse; jeg vedkjender mig nemlig det, Folkethinget og Landstinget i Forening

med Hans Majestæt Kongen for flere Aar tilbage have i samdrægtig Enstemmighed udtalt om Karakteren af Forholdet til den Magt, der er i Besiddelse af Slesvig, og det er det, at den eneste, men da ogsaa en aldeles afgjørende Betingelse for en velfsignelsesrig, en formentlig til begge Sider velfsignelsesrig, fredelig Samvirken mellem vor Nabo mod Syd og os og formentlig hele Norden, er Opfyldelsen af vor Ret efter Pragerfredens 5te Artikel; men idet begge Rigsdagens Afdelinger og Regjeringen for flere Aar tilbage enstemmigt have udtalt dette som deres Program med Hensyn til dette Forhold, et Program, om hvilket jeg nærer det Haab, at ingen dansk Minister endfinge nogen dansk Regjering et eneste Dieblit har svigtet det i alle de tilbagelagte Aar trods Alt, hvad der har været os og den danske Regjering imellem, skal jeg for mit ringe Vedkommende som Medlem af den lovgivende Magt fastholde dette Program endnu, men Andet er det ikke jeg fastholder gennem mine Udtalelser; thi jeg har aldrig udtalt en eneste Sætning, der ligner det, at vi skulde tænke paa ved vore Røstninger eller Sigt at kunne erobre Nordflesvig tilbage. Jeg har saa meget mindre sagt dette, som jeg hælder til den Anskuelse, at hvorvel vi i Freden skulle være beredte paa Krigen og paa alle mulige Eventualiteter, tror jeg dog, at Fredens Midler — i mange Retninger kunne disse Midler bruges — ville være de nyttigste og bedste til at faae vor traktatmæssige Ret til Nordflesvig opfyldt, men derom tør jeg ikke dømme. Det staar i en høiere Styrelses Magt, ved hvilke Midler det skal ske. Mit Haab er aldeles ikke svækket ved Aarene, om at det skal opfyldes, og at udtale dette mit Haab, hvor ringe Betydning det end kan have, ligeoverfor dem, der ere under Forhold, de ikke ønske, viger jeg ikke tilbage for, hvorledes man end behager at fortolke mine Ord. Naar nu det ærede Medlem har stillet et Forslag med denne Motivering, har han lagt Mæke ind i dette Forslag, end der fornøftigvis bør lægges ind i et Forslag, hvorover der bliver stemt af det danske Folkething, thi han har næsten lagt Saameget deri, at vi skulde stemme med eller mod den Følelse, som dog besjæler os Alle ligeoverfor Nordflesvig. Men det kan ikke komme ind som Gjenstand for Forhandling her. Det ærede Medlem har motiveret sine Forslag saaledes, at der næsten ikke kan stemmes for dem, selv om vi erkjende dem for formelt og reelt rigtige, uden at stemme mod vor egen Følelse i det, som vi Alle erkjende for at være Danmarks Livsdrag. Og naar den høitærede Krigsminister saa beredvillig tiltraadte et Forslag af den Natur fra det ærede Medlem, saa antager jeg for det Første, at den høitærede Krigsminister har noget misforstaaet Forslagets Ordlyd, og dernæst maa jeg fremsjøre til hans Undskyldning, at han ikke da havde hørt det ærede Medlems Motivering, inden han udtalte sig. Jeg nærer Tvivl om, hvorvidt den meget